

ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ಭಾರತದ ಚರಿತ್ರೆ: ಒಂದು ಸ್ಥೂಲನೋಟ

ಡಾ.ದಿಲೀಪ್.ಎಸ್¹

ಭಾರತದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡುವಂತಹ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಗುಂಪುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಬಾಬಾಸಾಹೇಬ್ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ಭಾರತೀಯ ಭವ್ಯ ಪರಂಪರೆಯುಳ್ಳ ಚರಿತ್ರೆಯು ಆ ವಿಧಾನದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಖರವಾಗಿಯೇ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಭಾರತದ ಚರಿತ್ರೆಯ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ವಿಧೇಶಿ ಮೂಲದ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ, ಪೌರ್ವಾತ್ಯವಾದಿ ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿನ ರಾಷ್ಟ್ರವಾದಿ ಚರಿತ್ರಾಚ್ಛರ ಅನೇಕ ಅನೇಕ ಬರೆಹಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಚರಿತ್ರೆಯ ಬರೆಹದ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಹೊಂದುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಈ ನೆಲೆ ಮತ್ತು ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಸಾದರಪಡಿಸುವಂತಹ ಬರೆಹವು ವಿಧೇಶಿ ಮೂಲದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಅಥವಾ ವಸಾಹತುಶಾಹಿಗಳ ಮತ್ತು ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪಂಡಿತ ಮಹಾಶಯರ ಒಡಂಬಡಿಕೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದಿ ಬರೆಹಗಾರರ ಪಂಥಗಳು ಮತ್ತು ಬೇರೆಯವರಿಂದ ಅನುಸರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಅಧ್ಯಯನದ ಹಾಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು ಎಂಬುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಚರಿತ್ರೆಯ ಬರೆಹಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಹತ್ತು ಪ್ರಬಲವಾದ ಹರಿವುಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳೆಂದರೆ: ವಸಾಹತುಶಾಹಿ, ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದಿ ಶಾಖೆಗಳು. ಈ ತೆರನಾಗಿರುವಂತಹ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಬಲ್ಲ ಶಾಖೆಯು ಭಾರತದ ಘನ ಚರಿತ್ರೆಯ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನದೇ ಆದಂತಹ ತಂತ್ರ ಮತ್ತು ವಿಧಾನವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಚರಿತ್ರೆಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ವಿಷಯದಲ್ಲಿನ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿರುವುದನ್ನೂ ಕೂಡ ತಳಸ್ವರ್ಣಿಯಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿಯೇ ಅವಲೋಕಿಸಲಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ನೀಡಬಲ್ಲಂತಹ ಶಾಖೆಯು ತನ್ನ ವ್ಯಾಜ್ಯವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದರ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನದಾಗಿಯೇ ವಾದಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಸರಿಹೊಂದುವ ಹೊಸ ಹೊಸ ಪುರಾವೆ ಪತ್ರಗಳ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗಳನ್ನು ತರುವ ಒಂದು ಬದಲಾವಣೆಯ ಬಂದುವೇ ಆಗಿದೆ ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮವಾಗಿಯೇ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರದ

1. ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಇತಿಹಾಸ ವಿಭಾಗ,ನಿಸರ್ಗ ಕಾಲೇಜ್ ಆಫ್ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೋಲ್ಕೆಗಾಲ.

ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ರಚಿಸುವಾಗ ಅಲ್ಲಿನ ಜಾತಿ, ಜನಾಂಗ, ಅಂಗ, ಧರ್ಮಗಳಂತಹ ಕ್ರಮದ ಪ್ರವರ್ಗಗಳು ಆಧರಿಸುವ ಅಂಶಗಳಿದ್ದವು ಎಂಬುದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ, ಮತ್ತೊಂದು ಬದಿಯ ಮೇಲೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ವಾದವನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುವ ಹೋರಾಟಗಳು ವೈಭವದ ಹಳೆಯ ಕಾಲವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಎಚ್ಚರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಹೀಗೆ, ಅನೇಕ ಅನೇಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಸ್ಥಾನಗಳ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಬಹುಮುಖ್ಯವಾಗಿಯೇ ಚರಿತ್ರೆಯ ಮೂಲಸೆಲೆಯ ಮಹತ್ವದ ಘನ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ತಲುಪುವುದು ಒಂದು ಸುಲಭವಾದ ಗುರಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವಂತಹ ಅಂಶಗಳು ಒಂದೇ ತೆರನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ರಾಜಕೀಯ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಹೀಗೆ, ಹಲವು ಹತ್ತು ವಿಚಾರಧಾರೆಗಳು ಬಂದು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಯೇ ಹೋಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೆರೆದ ಸತ್ಯವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಭಾರತದ ಹಳೆಯ ಕಾಲದ ಒಡಂಬಡಿಕೆಗಳ ಬಗೆಗೆ 18ನೇ ಶತಮಾನದ ಕೊನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲ ಮತ್ತು 19ನೇ ಶತಮಾನದ ಆದಿ ಭಾಗದಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾದಾಗ, ವೈದಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪೌರ್ವಾತ್ಯವಾದದ ಪ್ರಖರತೆಯ ವಿಚಾರಧಾರೆಗಳು ಭಾರತದ ಘನ ಚರಿತ್ರೆಯ ತೋರಿಕೆಗಳನ್ನು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾಗಿಯೇ ತಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಯೇ ರೂಪಿಸಿದ್ದವು ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಆ ಕಾಲಸಂಭವದಲ್ಲ ಅದ್ಭುತವಾದಂತಹ ರಸರಿಷಿ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಪೌರ್ವಾತ್ಯವಾದಿಗಳು ಪ್ರಾಚೀನತೆಯ ಹೆಚ್ಚು ಹಳೆಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮರಳಿ ತಲುಪಿದರು ಎಂಬುದು ಘೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ, ಅದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಶೋಧಿಸಿದರು ಹಾಗೂ ಒಂದು ವೈಭವದ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಯುಗದ ಅವಧಿಯ ಬಗೆಗೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಮತ್ತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದಂತಹ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹಾಗೂ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನೇ ನೀಡಿದರು ಎಂಬುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ, ರಚಿಸಿದ ಕಾನೂನುಗಳಲ್ಲಿ, ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ರೂಢಿಗತವಾಗಿರುವಂತಹ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಠ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾವೇಶವಾದ ಭಾರತೀಯ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಸಾರಾಂಶವು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲ ಬಂದಿತು ಎಂದು ಪೌರ್ವಾತ್ಯವಾದಿಗಳು ಈ ಜಗತ್ತಿಗೆ ತೋರಿಸಿದರು. ಈ ಸ್ವರ್ಣ ಅವಧಿಗೆ ಜೊತೆಜೊತೆಯಾಗಿಯೇ ವಿದೇಶಿ ಆಂಗ್ಲ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಳ್ವಿಕೆಗಿಂತ ಮೊದಮೊದಲು ಒಂದು ತರಹದ ನಿರಂತರವಾದ ಏಳು ಬೀಳುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯೇ ಇಲ್ಲದ ವರ್ತಮಾನಕ್ಕೆ ಇಳಿಮುಖವು ಉಂಟಾಯಿತು ಎನ್ನಬಹುದು. ಭವ್ಯ ಪರಂಪರೆಯುಳ್ಳಂತಹ ಭಾರತವು ತಾನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕಿದ್ದರೆ ಅದರ ಕಳೆದುಹೋದ ಹಳೆಯ ಕಾಲವು ಪುನಃ ಶೋಧನೆಯಾಗಬೇಕಾಯಿತು, ಅದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಅರಿಯಲ್ಪಡಬೇಕಾಯಿತು. ಅದರ ಕಾನೂನಿನ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಠ್ಯಗಳು ಭಾಷಾಂತರವಾಗಿ ಸ್ವೀಕೃತವಾಗಬೇಕಾದವು. ಅದರ ಪದ್ಯ ಸಂಗ್ರಹವು ಪುನಃ ಸ್ವಾಧೀನವಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಪೌರ್ವಾತ್ಯವಾದಿಗಳು ಅಂತಹ ಹಳೆಯ ಕಾಲ

ಮತ್ತು ವರ್ತಮಾನ ಕಾಲಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲ ಈ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುವ ಮಧ್ಯವರ್ತಿಗಳಂತೆ ತಮ್ಮನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ಗೂಢಾರ್ಥ ಸಂಕೇತಗಳನ್ನು ಬಡಿಸಿ ಓದುವವರು ಮತ್ತು ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡುವವರ ಹಾಗೆ, ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯದವ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಾರ ಎಂಬಂತಹ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ನೀಡಿರುವಂತಹ ಘನ ಚರಿತ್ರಕಾರರ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಭಾರತೀಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿನ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯ ಮೌಖಿಕ, ಅವೈಜ್ಞಾನಿಕ, ಅಸಂವಿಧಾನಿಕ ಪಠ್ಯಗಳನ್ನು ಪುನರ್ ಶೋಧನೆ ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದಂತಹ ಸ್ವಂತ ಅರ್ಥವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದವರಲ್ಲ ಮೊದಲಿಗಾರಾದರು ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು.

ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ಚರಿತ್ರೆಯ ವಿಧಾನವನ್ನು, ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ಭಾರತದ ಚರಿತ್ರೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಮುಖವಾದ ಬರಹಗಳೆಲ್ಲ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲಿನ ಬರಹಗಳು ಕೇವಲ ಅವರ ಸಮಯದ ವಿದ್ವಾಂಸರು, ರಾಜಕೀಯ ನಾಯಕರು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಚಳವಳಿಗಾರರು ಮತ್ತು ಕಂದಾಚಾರದ ವೈದಿಕರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಡಿದೆಬ್ಬಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅವುಗಳು ಸಮಷ್ಟಿ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ವಿಚಾರಗಳ ಪ್ರಬಲವಾದ ಅಡಿಪಾಯವನ್ನು ಅಥವಾ ನಿರ್ಮಾಣವನ್ನು ಒಡೆದು ಹಾಕಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದವು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ವಿದ್ಯಾವಂತ ಗುಂಪು ಮತ್ತು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾದ ಸನಾತನ ವೈದಿಕತೆಯ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಪ್ರಬಲವಾಗಿಯೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ, ಭಾರತದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಗುಂಪುಗಳ ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವಂಶವಾಹಿನಿ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪುನರ್ ರಚಿಸಲು ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಿದರು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಎಂದು ಅಧ್ಯಯನದ ಮೂಲಕ ಗುರುತಿಸಬಹುದು.

1946ರಲ್ಲಿ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರೇ ಸ್ವತಃ ರಚಿಸಿರುವಂತಹ *ಶೂದ್ರರು ಯಾರು?* ಎಂಬ ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದಂತಹ ಬರಹ ರೂಪದ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ವೈದಿಕ ಮಧ್ಯದ ಐದು ವಿಚಾರಧಾರೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದರು. ಧರ್ಮಾನು ಸರಣಿ, ಸನಾನಿಯ ವೈದಿಕ ಸಮಾಜದವರು, ಕಾನೂನನ್ನು ಗೌರವಿಸುವವರು, ರಾಜಕೀಯದ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದವರು ಮತ್ತು ವಿವೇಕವಾದಿಗಳೂ, ವೈದಿಕಗಳ ಈ ಐದು ವರ್ಗಗಳೆಲ್ಲ ಬಾಬಾಸಾಹೇಬ್ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿಯೇ ಕೂಡಲೇ ಪೂರೈಸಬೇಕಾದ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾದಂತಹ ಆದ್ಯತೆಯ ವಿಷಯವೆಂದುವಾದಿಸುವ ವಿವೇಕವಾದಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೆಚ್ಚು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ.

ವೈದಿಕನಲ್ಲದ ವಿದ್ವಾಂಸನು ಇತಿಹಾಸಜ್ಞನ ಈ ಆತ್ಮಬಲಕ್ಕೆ ಸತ್ಯವಂತನಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದು ಕಠಿಣವೆಂದು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾದ ಪ್ರಾಚೀನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸತ್ಯದ ಅಥವಾ ಸುಳ್ಳಿನ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲ. ವೈದಿಕವನಲ್ಲದವನ ರಾಜಕೀಯದ ಆತ್ಮ ಬಲವನ್ನು

ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಶೂದ್ರರ ಬಗೆಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆಯಾವುದೇ ಪರಿಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಳಸ್ವರ್ಣಿಯಾಗಿಯೇ ವಿವರಿಸಿರುವುದನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಭಾರತೀಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ವಿಧಾನದಲ್ಲ, ಮನುಷ್ಯನು ಇತಿಹಾಸದ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಚರಿತ್ರೆಯ ಮೇಲಿನ ಪುನರ್ರಚನೆಯ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ಪ್ರಧಾನವಾದಂತಹ ಬರೆಹಗಳು ಏಕೈಕವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಸುತ್ತವೆ ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಭಾರತದ ಘನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಪುನಃರಚನೆ ಮಾಡುವಾಗ ಪಠ್ಯಗಳು ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವಾಗ ಮತ್ತು ಪಠ್ಯಗಳು ಇರುವಾಗ ಅವುಗಳು ಪ್ರಶ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೇ ಭಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅಂತಹ ಸಮಯ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಏನೆಂದರೆ, ಸತ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದ ಖಚಿತವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯದೊಂದಿಗೆಯೂ ಕೂಡ ಇರದ ಪಠ್ಯಗಳು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಅಥವಾ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಂತಹ ದೇವತೃಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಕಠಿಣವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುವುದು ಆಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಕಠಿಣವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಹಳೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡವರನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸುವುದೇ ಆಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಜನನದ ಕಥೆಯನ್ನು ಅವರು ಹೇಳುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಸಮಸ್ಯೆಯು ಮುರಿದ ಅಥವಾ ಒಡೆದು ಹೋದ ಕಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಒಂದು ನಗರದ ನಿರ್ಮಾಣವನ್ನು ಮಾಡುವ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪಿಗೆ ಸಮನಾಗಿರುತ್ತದೆ ಅಥವಾ ಎಲುಬುಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಹಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಒಂದು ಕಣ್ಮರೆಯಾದ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ ಪ್ರಾಣಿಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞನಿಗೆ ಸಮನಾಗಿರುತ್ತದೆ ಅಥವಾ ಒಂದು ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಪರಿಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಲು ಬಿಟ್ಟದ ಇಳಜಾರಿನ ಮೇಲೆ ರೇಖಾಂಶಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅತಿಚಿಕ್ಕ ರಚನೆಗಳ ರೇಖೆಗಳನ್ನು ಓದುವ ವರ್ಣಚಿತ್ರಕಾರನ ಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದೇ ಊಹಿಸಬಹುದಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಸಾಮಾಜಿಕ ಚರಿತ್ರೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ವ್ಯವಹರಿಸುವಾಗ, ಇತಿಹಾಸ ತಜ್ಞನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹತ್ತಿರದ ಸಂಬಂಧದ ಪಾತ್ರದ ಕುರಿತು ಹೆಚ್ಚು ಜಾಗ್ರತೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶೂದ್ರರು ಯಾರು ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದ ಪ್ರಸ್ತಾವದಲ್ಲಿ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಈ ಅಂಶವನ್ನು ತಳಸ್ವರ್ಣಿಯಾಗಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದರು. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ವೈದಿಕರ ಪವಿತ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಮಾನ ಮೂಲ ಸಾಮಗ್ರಿಯನ್ನು ಉಪಚರಿಸುವಾಗ ವೈದಿಕನಲ್ಲದ ವಿದ್ವಾಂಸ ಮತ್ತು ವೈದಿಕ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ವೈದಿಕ ವಿದ್ವಾಂಸನ ಮನೋಭಾವನೆಯು ಕಠಿಣವಲ್ಲದ ಹೊಗಳಿಕೆ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು ಮತ್ತು ಅದೇ ಸಮಯ ವೈದಿಕನಲ್ಲದವನ ಮನೋಭಾವನೆಯು ಇದನ್ನು ವ್ಯವಹರಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಿತವ್ಯಯ ಮಾಡದ ಖಂಡನೆ

ಎಂದು ತಿಳಿದುಬಂದಿತು. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಇವೆರಡೂ ರೀತಿಯ ಮನೋಭಾವನೆಗಳು ಚರಿತ್ರೆಯ ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ಅಹಿತಕರ ಆಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿಯೇ ವಿವರಿಸಿರುತ್ತಾರೆ.

ಪವಿತ್ರವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಪೂಜ್ಯಭಾವದಿಂದ ಮತ್ತು ಗೌರವದಿಂದ ಉಪಚರಿಸಲ್ಪಡಬೇಕು ಎಂದು ಅನೇಕ ಅನೇಕ ವೈದಿಕರಿಂದ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ವಾದಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಬಹುಮುಖ್ಯವಾಗಿಯೇ ದೇಶದ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಇಳಿಮುಖ ಮತ್ತು ಬೀಳುವಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹೊಣೆಯಾದ ಇದೇ ಪವಿತ್ರವಾದ ಪಠ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಪಡಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಯಾವದೇ ತಪ್ಪು ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಚರಿತ್ರೆಯ ಸತ್ಯದ ಶೋಧನೆಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದ ಘನ ಚರಿತ್ರಕಾರರಾದಂತಹ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ದೃಢವಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಸತ್ಯದ ಅನುಸಾರದಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರದ ಅಥವಾ ಅಪವಿತ್ರದ ಯಾವುದೇ ತಾರತಮ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದದೆ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಉಪಚರಿಸುವುದು ಒಬ್ಬ ವಿದ್ವಾಂಸನ ನೈಜ ಕರ್ತವ್ಯವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಒಬ್ಬ ವೈದಿಕ ವಿದ್ವಾಂಸನಿಗೆ ಅದನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಗೌರವ ಮತ್ತು ಪೂಜ್ಯಭಾವಗಳಿಂದ ಪವಿತ್ರದ ಹಾಗೆ ಉಪಚರಿಸುವುದು ಬಹುಸ್ವಾಭಾವಿಕವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಅದರ ಮಹತ್ವದ ಉದ್ದೇಶವು ವೈದಿಕರಲ್ಲದವರಿಗೆ ಎದುರಾದ ಹಾಗೆ ವೈದಿಕರ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕು. ಅವನು ಅನುಕೂಲತೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಪವಿತ್ರವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಕಠಿಣವಾಗಿ ಇರುವುದು ಸನಾತನಿಯ ವೈದಿಕ ವಿದ್ವಾಂಸನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ, ನಿಜವಾದ ವಿಷಯವೆಂದರೆ; ಅದು ಅವನ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವನು ಅದರ ಮೇಲೆ ಉಪಜೀವನವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಪವಿತ್ರವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯವು ತಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕೀಳುಸ್ತರಕ್ಕೆ ಹೊಣೆಯಾದ ಒಂದು ಅವಲಕ್ಷಣ ವಾದವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದ ವೈದಿಕನಲ್ಲದವನು ಅದಕ್ಕೆ ವೈದಿಕನ ಪುರಸ್ಕಾರದ ಬಹಳ ವಿರೋಧವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಾನು ಒಬ್ಬ ವೈದಿಕನಲ್ಲ, ಒಬ್ಬ ವೈದಿಕನಲ್ಲದವನೂ ಕೂಡ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಒಬ್ಬ ಅಸ್ತತ್ಯನಾಗಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಧರ್ಮ ಅಥವಾ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ಸಮಾಜೋ-ಇತಿಹಾಸದ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನ ಮತ್ತು ನೀತಿಯ ತಳಹದಿಯ ಅರಿವಿನಲ್ಲಿ ಧರ್ಮದ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಅದನ್ನು ಒಂದು ವಿಧಾನವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿದರು. ಈ ವಿಧಾನದ ವಿಕಾಸದಲ್ಲಿ ಅವರು ಅಮೇರಿಕಾದ ಕೊಲಂಬಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿದ್ದ ಜಾನ್ ಡಿವೇ ಅವರಿಂದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಪಡೆದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಡಿವೇ ಅವರೂ ಈ ಯಥಾರ್ಥ ದರ್ಶನದಿಂದ ಧರ್ಮದ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದ ಮೇಲೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬರೆದ ಲೌಕಿಕ ವ್ಯವಹಾರದ ತತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳಲ್ಲ ಒಬ್ಬರಾಗಿದ್ದರು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವು

ನಂಜಕೆಯ ಆಧಾರದೊಂದಿಗೆ ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರವು ಜ್ಞಾನೋದಯದ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾರಣ / ವಿಜ್ಞಾನ / ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದು ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕತೆಯ ಎರಡು ಭಾಗಗಳ ಹಾಗೆಯೂ ಕೂಡ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಎದುರಾದ ಪರಿಗಣನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದವು. ಈ ನೆಲೆ ಮತ್ತು ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ 'ಜಾನ್ ಡೀವೇ' ಅವರ ಲೌಕಿಕ ವ್ಯವಹಾರವು ಧರ್ಮವನ್ನು ವ್ಯವಹಾರದ ಉಪಯುಕ್ತತೆಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಗಣಿಸುವದರಿಂದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಿತು.

ಧರ್ಮವು ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆ ಅಥವಾ ಒಂದು ಪ್ರಭಾವವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಭಾವಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಹಾಗೆ, ಅದು ತನ್ನ ಹಿಡಿತದಲ್ಲರುವ ಸಮಾಜವನ್ನು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಹುದು ಅಥವಾ ಕೆಡಕು ಮಾಡಬಹುದು. ವೈದಿಕನ ಜೀವನವು ಅವನ ಜೀವನದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲ ಧರ್ಮದಿಂದ ವ್ಯವಸ್ಥಿತಗೊಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಅಲ್ಲದೇ, ಧರ್ಮವು ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಶಕ್ತಿಯ ಹಾಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅದು ದೈವತ್ವದ ಆಡಳಿತದ ಯೋಜನೆಯಾಗಿಯೇ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಈ ಯೋಜನೆಯು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅನುಸರಿಸಲು ಒಂದು ಮಾದರಿಯ ಧೈಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಧೈಯದ ಶಕ್ತಿಯು ಪದಾರ್ಥದ ಲಾಭವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅದರ ಶಕ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತದೆ. ಬಾಬಾಸಾಹೇಬ್ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ವೈದಿಕ ಧರ್ಮವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ವೈದಿಕ ಧರ್ಮವು ಒಂದು ಸುಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆಯಬೇಕು ಎಂದು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಭಾವಿಸಿದರು. ಜಾತಿಯು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಅನುಮೋದನೆಯನ್ನು ಪಡೆದ ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಧಾರ್ಮಿಕ ನಂಜಕೆಗಳ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಜಾತಿ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಯ ಪರಿಶುದ್ಧತೆ ಮತ್ತು ಪವಿತ್ರತೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಲು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ಅವುಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ವೇದಗಳ ಪರಮಾಧಿಕಾರವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಬೇಕು. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಕೇವಲ ರಾಜಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾದ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಅದನ್ನು ರಾಜಕೀಯದ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತದ ಮೂಲ ತತ್ವಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕಿಸಲೂ ಕೂಡ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಸರಳವಾದ ಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದರೆ, ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಧರ್ಮದ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಕಠಿಣವಾದ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗಳು ಉಪಯೋಗಿಸಿದ ವಿಧಾನವಾಗಿವೆ ಎಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರು.

ಬಾಬಾಸಾಹೇಬ್ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಜಾತಿಯನ್ನು ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿ ಹಾಗೂ ಒಂದು ಅದರಲ್ಲರುವಂತಹ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಘಟಕವಾಗಿಯೇ ಗುರುತಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ವಿಕಾಸ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಕೂಡ ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಜಾತಿಯ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇಲ್ಲದೇ ಯಾವುದೇ ರಾಜಕೀಯ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಜಾತಿಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಥಮ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ವಿಚಾರವಾದಿಯೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲನ ಜಾತಿಯ ಮೇಲಿನ ಚರ್ಚೆಗಳು ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಜನಾಂಗ ವರ್ಣನೆ ಮತ್ತು ವಿವರಣಾತ್ಮಕವಾಗಿದ್ದವು. ಅವರ ತಿಳುವಳಿಕೆಯು ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಕೂಡ ಜನಾಂಗ ವರ್ಣನೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ರಾಜಕೀಯ ವಿವರಣೆಯಾಗಿದೆ. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬಲಪಶುಗಳ ಜೀವನಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಜಾತಿಯ ಮೂಲ ಮತ್ತು ಅದರ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಭಾರತೀಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಜಾತಿಯ ಮೇಲೆ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ನಂಜಿಕೆಗಳು, ಆಚಾರಗಳು ಹಾಗೂ ಜ್ಞಾನ ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಕೇಂದ್ರಿತವಾಗಿವೆ ಎಂದು ಅವರು ತಿಳಿಯಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ, ಎಲ್ಲ ಮಾನವ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಜಾತಿಯಿಂದ ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಜಾತಿಯು ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಭಾವಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಸರಳವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ: ಜಾತಿಯು ಭಾರತದ ಸಮಾಜದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕುಟುಂಬ, ರಾಜ್ಯ, ರಾಷ್ಟ್ರ, ಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಇತ್ಯಾದಿಗಳಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ನೇರವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಸುತ್ತು ಬಳಸಿ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವರ ಬಹುತೇಕ ಬರಹಗಳು ಜಾತಿಯ ಮೇಲಿನ ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿವೆ. ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತದ ಇಂಡೋ-ಆರ್ಯನ ಸಮಾಜವು ಕೆಲಸ ಅಥವಾ ಶ್ರಮ ಮತ್ತು ಮೂಲ ತತ್ವಗಳ ಮೇಲೆ ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯ ಆಧರಿಸಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ಕ್ಷತ್ರಿಯರು, ವೈಶ್ಯರು ಮತ್ತು ಶೂದ್ರರು ಎಂದು ವಿಭಜಿಸಿದ ಸಮಾಜದ ಶ್ರೇಣೀಕೃತವಾಗಿರುವಂತಹ ವರ್ಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಧರಿಸಿತ್ತು ಎಂದು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲಾಗಿದೆ. ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಜನ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಚಾತುರ್ವರ್ಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಕೆಲಸದ ಅಥವಾ ಶ್ರಮದ ಭಾಗದ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿತ್ತು ಮತ್ತು ವರ್ಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ವರ್ಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ನಷ್ಟ ಹೊಂದಿದ ಜನರು ಅನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ವೈಯಕ್ತಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಗುಣಗಳಿಂದ ವಿವರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಜನ್ಮದಿಂದ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ವಾದಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಚಾತುರ್ವರ್ಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಖರವಾಗಿಯೇ ಖಂಡಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಅದು ಕೇವಲ ಸಮಾಜವನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಶ್ರಮವನ್ನು ಅದು ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನೂ ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯಿಯಿಂದ ವಿಭಜಿಸಿದೆ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮುಂದುವರೆದು, ಈ ಚಾತುರ್ವರ್ಣವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಕಾನೂನಿಗೆ ಮತ್ತು ಮಾನವ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಆತ್ಮ ಬಲಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿದೆ.

ಇಂಡೋ-ಆರ್ಯನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಮೂರು ವರ್ಣಗಳು ಇದ್ದವು ಎಂದು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ವಾದಿಸಿದರು. ಶೂದ್ರರು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ವರ್ಣವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅವರು

ಕ್ಷತ್ರೀಯ ವರ್ಣದ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದರು. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಅರಸ ಮತ್ತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲ ಸ್ಥಿರವಾದ ದ್ವೇಶವು ಇತ್ತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಈ ಕ್ಷತ್ರೀಯ ಅರಸರಿಂದ ಅಪಮಾನಿತರಾಗಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಪೀಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಸಮಯದ ಕ್ರಮದಲ್ಲ ಮುಂದುವರೆದು ಪವಿತ್ರ ಕಾನೂನುಗಳು ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಮತ್ತು ಅನಂತರದಲ್ಲ ಧಾರ್ಮಿಕ ಕಾನೂನುಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದ 'ದೈವತ್ವ' ಮತ್ತು ಅನಂತತೆಯ ವಿಚಾರೋಪಾಯಗಳ ಮೂಲಕ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಕಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು ಎಂದು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶೂದ್ರರ ಕಡೆಗೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ತಿರಸ್ಕಾರವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಉಪನಯನದ ಪವಿತ್ರವಾದ ದಾರವನ್ನು ಶೂದ್ರರಿಗೆ ತೊಡಿಸಲು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವದರೊಂದಿಗೆ ಸನ್ನಿವೇಶವಾಗಿ ಮುಕ್ತಾಯವಾಯಿತು. ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತದಲ್ಲ ಪವಿತ್ರವಾದ ದಾರವು ಕೂಡ ಉಪನಯನ ಸಂಸ್ಕಾರದ ಒಂದು ಉನ್ನತವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ಮುಂದಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಿತ್ತು. ಪವಿತ್ರವಾದ ದಾರದ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಹೊಣೆಯಾಗಿ ಶೂದ್ರರು ನಾಲ್ಕನೇಯ ವರ್ಣದ ಶ್ರೇಣಿಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ನೂಕಲ್ಪಟ್ಟರು ಮತ್ತು ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಈ ಅಂಶವನ್ನು ವೈದಿಕತ್ವದ ಪುರಾಣ ಕಥೆಯ ಉದಾಹರಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿಯೇ ನಿರೂಪಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು.

ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ಬರೆಹ ಸಂಗ್ರಹಗಳು ಭಾರತದ ಚರಿತ್ರೆಯ ಶಿಷ್ಟ ಬರೆಹದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವುಗಳು ಬೇರೆ ಪಂಥಗಳ ಮತ್ತು ಶಾಖೆಗಳ ಸಮಕಾಲೀನ ಇತಿಹಾಸಜ್ಞರಿಗೂ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಂಜಸವಾದ ಒಂದು ವಿಧಾನವನ್ನು ವೃದ್ಧಿ ಮಾಡುವಲ್ಲಿಯೂ ಗುರುತರವಾಗಿವೆ ಎಂದೂ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ, ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಒಂದು ಬದಿಯ ಮೇಲೆ ಹಳೆಯ ಕಾಲವನ್ನು ನಿರೂಪಣೆ ಮಾಡಲು ಇತಿಹಾಸತಜ್ಞನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳು ಕೂಡಾ ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದಂತಹ ಪಾತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತವೆ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಇದನ್ನು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣೀಯ ವಿದ್ವಾಂಸತ್ವವನ್ನು ತೋರಿಸಿಯೇ ವಿವರಿಸಿದವರು. ಮತ್ತೊಂದು ಬದಿಯ ಮೇಲೆ ಅವರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಲ್ಲದ ಹೋರಾಟಗಳ ಕಾಲ್ಪನಿಕವಾದದಿಂದ ಕೊಂಡೊಯ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೀತರ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಸಂದರ್ಭದ ಉದ್ದೇಶದ ಬಗೆಗೆ ವಾದಿಸಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಇತಿಹಾಸದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಜನರ ಸಮಾಜೋ-ಆರ್ಥಿಕ, ರಾಜಕೀಯದ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹೋರಾಟಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನದಾಗಿಯೇ ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಇತಿಹಾಸದ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನವು ಧರ್ಮದ ವಿಕಾಸದಲ್ಲ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರತಿಫಲಿಸಿದೆ ಎಂದು ಗಮನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವ ಅವರು ನೀತಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಡಾ.ಬಾಬಾಸಾಹೇಬ್ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರಿಗೆ ಧರ್ಮವು ಭಾರತದ ಚರಿತ್ರೆಯ ರಚನೆಯ ಮತ್ತು ನಿರೂಪಣೆಗಳಲ್ಲ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರವರ್ಗವಾಯಿತು.

ಮುಂದುವರೆದು, ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಧರ್ಮವನ್ನು ಇತಿಹಾಸದ ಭಾಷಾಭೇದದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮುನ್ನಡೆದರು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ಪಷ್ಟ ವಿಧಾನವನ್ನು ಎರವಲು ಪಡೆದರು. ಬುದ್ಧಧರ್ಮವು ಸನಾತನಿಯ ವೈದಿಕ ಧರ್ಮದ ಎದುರು ಒಂದು ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ದಡದ ಹಾಗೆ ಮತ್ತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣೀಯತೆಯ ವಿಜಯದ ಎದುರು ಒಂದು ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ದಡದ ಹಾಗೆ ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಕಛೇರಿ ದಾಖಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಬಲವಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೀಯ ವರ್ಗದ ವಿವರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಪುರಾವೆಯ ಸುಳಿವನ್ನು ಪಡೆಯದ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ಬಲಪಶುಗಳದವರ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ನೋಡದಲ್ಲ ತರಲು ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಿದರು.

ಆಳುವ ಪ್ರಭುತ್ವದ ವೈಭವಯುತವಾಗಿ ಅಥವಾ ಅತಿರಂಜಿತವಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದಿ, ಸಾಮಾಜ್ಯಶಾಹಿ, ವಸಹಾತುಶಾಹಿ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ನವಚಾರಿತ್ರಿಕವಾದ ಚರಿತ್ರಕಾರರು ಮತ್ತು ಇತಿಹಾಸಕಾರರು ವಿರೋಧಿಸಿ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರು. ಆ ಮೂಲಕ ಇತಿಹಾಸದುದ್ದಕ್ಕೂ ಆಳುವ ವರ್ಗದ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾದ ಅಲಕ್ಷಿತ ಜನ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಭದ್ರ ನೆಲೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಅಲಕ್ಷಿತ ಜನರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೂ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ನೀಡಿದರು. ಆ ಮೂಲಕ ಅವರನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಕೋಲೆಗಳಿಂದ ವಿಮೋಚಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಇಂದಿಗೂ ಕೂಡ ಈ ದೇಶದ ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳು, ಆದಿವಾಸಿಗಳು, ಮಹಿಳಾ ಸಮುದಾಯಗಳ ಚರಿತ್ರೆ ಕತ್ತಲೆ ಉಳಿಯಿತು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ದಮನಿತ ಶೋಷಿತ ಬಹುಜನರ ಮಹಿಳಾ ಸಮಾಜವನ್ನೊಳಗೊಂಡು ಇತಿಹಾಸ ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಇದೇ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ತಳಸ್ತರದ ಚರಿತ್ರೆಯ ಸಂಕಥನದ ರೂಪುರೇಷೆ ಹಾಗೂ ಡಾ.ಬಾಬಾಸಾಹೇಬ್ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ಭಾರತೀಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಮಹತ್ವದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಗ್ರಂಥಗಳು

1. ಡಾ.ಬಾಬಾಸಾಹೇಬ್ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ಸಮಗ್ರ ಬರಹಗಳು ಮತ್ತು ಭಾಷಣಗಳು, ಸಂ: 1 – 7, ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇಲಾಖೆ, ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರ, ಬೆಂಗಳೂರು, 2015
2. ಸೋಮಶೇಖರ್.ಜಿ, ನರೇಂದ್ರಕುಮಾರ್.ಎಸ್, (ಸಂ), ಅಭಿಮುಖ, ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಮೈಸೂರು, 2005
3. ನರೇಂದ್ರಕುಮಾರ್.ಎಸ್, ಹೊಸಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್, ಮೆ.ಕೇಶ್ವರಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಮೈಸೂರು, 2002

4. ಪುನ್ನೆಪ್ಪ ಎಸ್.ಮಾಳ್ಕೆ, *ಬಸವೇಶ್ವರ ಮತ್ತು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ರಾಜಕೀಯ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯ*, ರಾಜ್ ಪ್ರಕಾಶನ, ಮೈಸೂರು, 2005
5. ರಾಜಪ್ಪಾಜಿ.ಎಂ, ಭಾರತದ ಅಗ್ರಮಾನ್ಯ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್, ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮೀ ಪ್ರಕಾಶನ, ಮೈಸೂರು, 2019
6. *Dr. Babasaheb Ambedkar Writings and Speeches, Vol. 1-7*, Mumbai, Government of Maharashtra, 1989
7. Bhattacharya Neeladri, *The Problem, Seminar Special Issue on Rethinking History*, 2003.
8. Buha, Ranjit, on *Historiography of Indian Nationalism*, in Guha (Ed) Subaltern Studies Vol. I, Delhi, Oxford University Press, 1982.
9. Chakravarthy, Dipesh, *Post Coloniality and the Artifice of History: Who Speaks for 'Indian' Pasts?* In Padmini Mongia (Ed) Contemporary Post Colonial theory A Reader, Oxford University Publications, New Delhi, 2000
10. Dirks, Nicholas B., *Castes and Mind, Colonialism and the Making of Modern India*, Delhi : Permanent Black, 2004